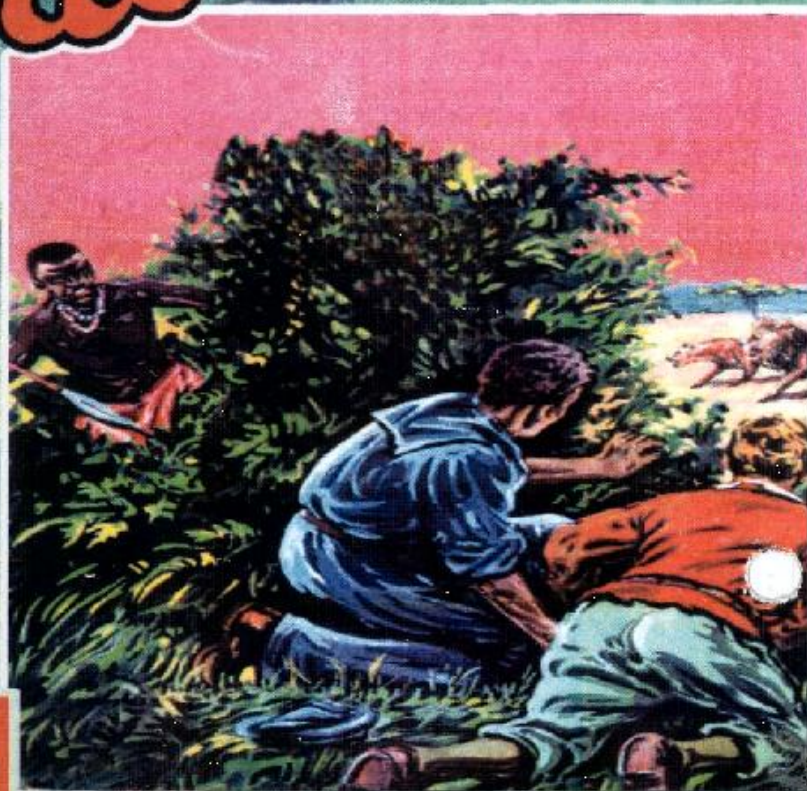

aventurile submarinului DOX.

223

Kuma din Ashanti

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 223

KUMA DIN ASHANTI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I LA COASTA DE AUR

— **NE APROPIEM ACUM** de Coasta de Aur, zise doctorul Bertram, arătând cu mâna întinsă spre depărtarea încețoșată. De-ndată ce soarele se va ridica mai sus, vom putea distinge mai bine țărmul. Ca medic militar am fost aici de multe ori, în timpul războiului.

Căpitanul dădu comanda în sala mașinilor pentru a măriturația motoarelor la maxim. Se-ndreptă apoi spre doctor, care funcționa ca doctor și cercetător pe submarin și-i spuse:

— Foarte bine dacă, cineva dintre noi, cunoaște bine împrejurimile, particularitățile locului. Dacă lucrurile merg bine aş vrea să iau parte la sărbătoarea Homovo din Accra. Un vechi camarad de-al meu mi-a povestit despre toate astea. Data ar trebui să coincidă, dar credeți oare că se mai serbează și astăzi în vechea formă?

— Presupun că sărbătoarea sau festivalul Homovo se desfășoară cu regularitate anual. Ceremoniile au ceva misterios și ireal în același timp și totuși sunt foarte captivante.

Doctorul tăcu și privi parcă rememorându-și ceva, înaintea lui. După un timp George îl roagă:

— Explică-mi domnule doctor din ce motiv credeți că festivitățile astea au ceva ireal și nefiresc în ele? Sunt practici deosebite de cult religios care au asupra europenilor influența pe care o au?

— Hm – continuă doctorul Bertram și păstră tăcere un minut, înainte de-a începe să vorbească: Sărbătoarea începe printr-un ceremonial religios de spălare. E și un scaun prin preajmă, un tron de aur, simbolul demnități supreme și-n același timp nimbul celei mai înalte zeități. Aceste operații de spălare nu sunt tocmai rare, ca obiceiuri la popoarele din această regiune. La ceremonia Homovo nare voie – la spălare mă refer – să asiste nici un străin sau ochi străin. În special străinii și-n deosebi străinii nedorți. În trecut circula chiar zvonul că tronul de aur era mânjit cu sânge, tocmai cu sângele acelor albi nepoștiți.

George zâmbi, pendulând undeva între neîncredere și dorința de aventură și zise:

— Nici nu-mi pot închipui așa ceva, domnule doctor! Totuși este ciudat că un astfel de zvon a rezistat timp de decenii și chiar secole. Poate să se fi întâmplat chiar așa în vechime, mai știi? Multe popoare au avut tradiții sângeroase mai ales cu prilejul unor asemenea festivități populare în care

se venerau tradițiile. Acum însă? Englezii n-ar fi permis-o! Dacă astăzi s-ar fi întâmplat așa ceva, căpetenia ar fi fost destituită imediat, iar tronul de aur, sau scaunul de aur, cum i-o fi spus l-ar fi expediat urgent într-un muzeu cu obiecte coloniale.

— Așa o fi domnule George și totuși am citit chiar în anii trecuți în ziarele americane, care ce-i drept vânează senzaționalul, că încă în vremurile noastre au dispărut albi, fără urmă, tocmai în ajunul unor sărbători de tipul Homovo și tocmai aici pe Coasta de aur.

Căpitanul văzu cum George asculta tot mai fascinat de povestirea doctorului despre festivitățile Homovo. După un timp George gândi ca pentru sine:

— Să mai dăinuie oare și astăzi aceste obiceiuri barbare?

— Nimic nu-i exclus pe pământul ăsta al lui Dumnezeu, domnule George. Chiar și sub ochii celei mai aspre autorități și celei mai neîndurătoare justiții se pot petrece multe lucruri încă. Ori aici avem de-a face cu obiceiuri băștinașe adică înrădăcinate, care nu privesc păcatul din punct de vedere modern și creștinesc ca noi.

Anglia a fost și este țara unor colonizatori care au procedat foarte inteligent cu populațiile băștinașe. N-au încercat niciodată să le impună ceva, sau să-i dezobișnuiască de ceva cu argumentul forței. Dacă ar fi făcut-o urmările ar fi fost incalculabile, ca revolte sau răscoale generalizate, tocmai într-o perioadă în care stabilitatea este factorul principal pe care se mizează.

— Oare ne va reuși și nouă să vedem ritualul de spălare a tronului de aur? Tată nu putem debarca aici pe Coasta de Aur? întreabă George lacom de a acumula cât mai multe cunoștințe despre toate aceste fenomene misterioasă.

— Numai nu te grăbi, George, îl avertiză căpitanul.

Ai auzit doar cu urechile tale de la doctorul nostru că tocmai străinii de obârșie albă sunt mai cu seamă neaveniți la aceste ritualuri, care încep cu spălarea tronului sau a scaunului de aur, așa că nu vād să avem prilejul de-a asista la așa ceva. Doar n-o să intrăm cu de-a sila în cine știe ce încurcături. Aici avem de-a face cu obiceiuri și datini sacre ale unui popor care are dreptul la intimitate cum au de altfel și alte popoare. Nu putem și nu avem voie să ne constituim în judecătorii unor obiceiuri religioase ale unui popor pe care nici măcar nu-l cunoaștem! Chiar dacă unii dintre negrii sunt azi mai aproape de civilizație, când câțiva chiar dacă posedă automobile luxoase și au un port european, fiind numiți – pantaloni negri – de către Afrikanderi (albi rezidenți în

Africa), chiar dacă femeile lor poartă cele mai noi modele ale caselor de mode, dacă au suficient de mulți bani ca să și-o permită, totuși în ei mai dormitează instinctele naturale ale poporului și triburilor ancestrale, care uneori apar la suprafață mai curând decât crezi. Asta este ușor de înțeles.

George devenise la cuvintele spuse de tatăl său, foarte serios. Nu se-ntâmpla foarte des ca tatăl său să-i țină un discurs atât de lung, mai ales aici la o discuție întâmplătoare și facilă în turnul Dox-ului.

Era de conceput oare ca să mai domnească și azi în rândul negrilor aceste obiceiuri barbare, cu prilejul sărbătorilor populare, cel puțin?

În cele din urmă George spuse la rândul lui:

— Totuși tată, cred că o parte a sărbătorii populare – Homovo, este transparentă și pentru marele public. Să vedem măcar această parte. Cred că obiceiurile sângeroase au rămas numai ca un simbol al unor vremuri de mult apuse, au mai fost exemple de acest fel, de exemplu în India, când văduvele morților de vază erau arse și ele în ruguri mortuare, dar știi doar că azi nu se mai practică. Tot așa și cu căsătoria copiilor. Ambele obiceiuri care făceau odată parte din tradiția indiană nu se mai practică. Colonizarea a reușit să le desființeze. Se găsesc în Accra căpetenii de triburi.

— Dragul meu George, în primul rând Africa nu se poate pune pe același plan cu India. Sunt țări și popoare care nu suferă comparație. La întrebarea pe care ai pus-o: Da, există în Țara lui Ashanti, firește căpetenii. Chiar și-n Accra își are unul reședința. Evident este o figură reprezentativă a supușilor săi, dar asta n-are nici o legătură cu noi. Din câte știu eu pentru părți diferite ale orașului există tot atâtea subcăpetenii. De asta ne vom putea convinge și noi. Nu cred că englezii ne vor face greutăți dacă, după ce ne-am adăpostit Dox-ul nostru cum trebuie, vom vizita Accra ca simpli turiști, spuse Farrow.

— Nu e nevoie să apărem în port cu vasul nostru, zise George.

— Nici nu am de gând, îl susținu tatăl său. Cred că la vest de Accra vom găsi un loc bun unde să ne-apropiem de coastă și să debarcăm. Păcat că nu toți camarazii vor putea să debarce. Nici n-ar fi recomandabil, am putea avea neplăceri.

Se hotărî deci acum că numai căpitanul, doctoral, George și Petre uriașul să debarce. Ceața care acoperise pân-acum coasta se subția din ce în ce mai mult. Două vapoare trecură unul după altul prin fața lor. La dreapta se vedeau o mulțime

de ambarcațiuni mai mici, dintre care cea mai mare parte o constituiau vasele de pescuit.

În cele din urmă portul Accrei, a fost vizibil cu ajutorul ochanelor.

— Am nimerit drept la țintă, jubilă căpitanul. Cam pe aici pe undeva am și avut intenția de-a debarca, nu prea departe totuși de Accra. Cred că în apropierea coastei din fața noastră, vom găsi un mic golf, de unde vom putea nevăzuți s-atingem țărmul, mergând cu o barcă ușoară de aluminiu. La această depărtare de oraș ne putem socoti totuși în siguranță.

Submarinul mai navigă o mică bucată de drum, când la intrarea în port putură recunoaște în ciuda depărtării, la o distanță relativă mică de altul, cum două vapoare ies din radă.

Deoarece nu se putea prevedea cu certitudine, ce direcție vor lua. Farrow dădu din măsură de precauție comanda de scufundare, dar nu-și schimbă cursul de la ținta aleasă.

Ambele vapoare își schimbă după câteva minute complet direcția și de fapt în sens contrar celui al submarinului.

Farrow a fost foarte mulțumit că aici în apropierea coastei, nu mai era obligat să se scufunde, deoarece orice imersiune în apele astea, puțin adânci de coastă, însemna tot atâtea pericole pentru Dox-ul lor, întrucât lesne puteau să dea peste una din stâncile submarine, superficial acoperite de apă. În timp ce ochii căpitanului erau în continuu îndreptați spre țărm, George care stătea lângă el, întinse brațul zicându-i:

— Acolo e o îmbucătură tocmai potrivită pentru scopurile noastre. De aici arată de parcă ar fi un golf ceva mai mărișor.

Cu motoarele mergând mai mult în surdină, vasul își croi drum în îmbucătura golfului.

— Cred că aici se află și o gură de vărsare a unui fluviu. Uite acolo un meandru, arată doctorul.

Precaut, căpitanul își conduse submarinul ocolind cotitura întrucât și el era de părere că aici era gura de vărsare a unui râu mai mare, sau chiar al unui fluviu. După puțin timp stabili, că despre asta era vorba. Într-adevăr era vorba de un golf a cărui formă o amintea pe cea a unui burduf, care intra adânc în pământul țărmului. Nu se vedea însă apa fluviului, nicăieri.

Farrow îi cheamă pe primul ofițer, Rindow în turn și-i încredință comanda submarinului. Cu ocazia asta îi spuse că intenționează, ca împreună cu doctorul, fiul său și Petre uriașul, să debarce timp de câteva zile și să intre în orașul Accra pentru a participa la sărbătoarea Homovo. Alte

însărcinări nu trebuia să-i dea, Rindow știa prea bine ce trebuie să întreprindă în lipsa căpitanului său, iar Farrow putea să se bazeze întru totul pe primul său ofițer.

Într-o barcă ușoară de aluminiu, pe care matrozii o montară repede pe punte. Petre își conduce camarazii spre mal, vâslind ușor. Încă înainte de-a debarca, George îl făcu atent pe tatăl său asupra unui băștinaș care apăruse undeva pe-o culme de teren la dreapta golfului în care intraseră. Purta o sulică și era foarte primitiv îmbrăcat deși marele port Accra nu putea fi departe.

— Mai întâi ar trebui să găsim o ascunzătoare pentru barca noastră, zise căpitanul și arată cu mâna întinsă spre un grup de tufișuri dese, care se găsea în apropiere.

Încă înainte ca Petre să schițeze măcar gestul de-a trage barca lor în direcția dorită dintre tufișurile dese care asemenea unui zid-perie, verde, ce străjuia o bună parte din plajă, ieși... un negru înaintea lor. Poate că era același om pe care George îl văzuse mai înainte, căci și acesta purta o sulică lungă cu mânerul vopsit și-al cărui vârf de fier era bine ascuțit, putea fi însă și un altul, întrucât chiar atât de precis nu le fusese dat să distingă figura primului indigen pe care-l văzuseră pentru a-l recunoaște mai târziu.

Negrul îi salută de la distanță, apoi se opri cu venerație, cu sulica ținând-o ceremonios ca pe un steag, după care înfigând-o în nisip își întinse mâinile larg, semn indubitabil că venea cu gânduri bune și de pace, în întâmpinarea lor.

Ca și conducător al grupului de patru inși ce debarcaseră pe pământ străin, căpitanul îi răspunse în același fel făcându-i semn să se apropie, ceea ce acesta și făcu după ce-și smulse sulica din nisipul moale.

— Mă numesc Kuma, spuse el într-o engleză curentă, nu fără un puternic accent local.

— Ne bucurăm să te întâlnim aici, spuse și Farrow, care evită cu-ndemânare să-și spună numele lui și-al însoțitorilor săi.

— *Masser*, sunteți străini de locurile astea. Eu însă le cunosc bine, de-asemenea și orașul Accra, pot să ofer străinilor serviciile mele? *Masseri* vor fi cu siguranță mulțumiți de mine. Sunt om de încredere și-am mai lucrat cu albi. *Masser* și-au dat seama că stăpânesc limba albilor mai bine decât alți confrăți de-ai mei.

— Mi-am dat seama de asta și mă bucur foarte mult s-o constat, zâmbi căpitanul. Ești cu siguranță nu numai un om destoinic și de încredere, dar fără îndoială și un cetățean înțelept.

Măgulit negrul zâmbi cu toată gura, dezvelindu-și un șirag de dinți albi, ca perlele.

— *Masser*, sunteți foarte prietenoși cu Kuma. Nu toți stăpânii îl laudă așa pe Kuma, mai adăugă indigenul făcând o reverență după toate regulile curtoaziei europene.

Căpitanul îi mai spuse încă câteva cuvinte prietenoase lui Kuma, care îi făcură acestuia mare plăcere, totuși George nu scăpa de impresia că sub aparența acestui negru primitiv, care nici măcar nu era îmbrăcat ca majoritatea negrilor din zonă și a cărui bust gol nu era împodobit decât de un șirag de dinți de la fiarele ucise, se ascundea un om destul de experimentat și viclean.

George nu-și trădă însă simțămintele, întrucât nu era politicos, mai întâi, în al doilea rând pentru că știa foarte bine că tatăl său, bun cunoscător de oameni ce era, nu-i va scăpa să judece la adevărata lui valoare și pe omul din fața sa. L-a făcut atent pe doctor, care stătea în fața lui, printr-o mică atingere cu cotul. Acesta făcu semn la rându-i c-a înțeles.

Convorbirea dintre căpitan și negru a mai durat un timp, așa cum se obișnuiește în astfel de situații, în termeni foarte politicoși.

Apoi când Kuma îl întreabă încă odată, cum ar putea el mai bine să fie de folos albilor, căpitanul hotărî să meargă direct la miezul problemei. De aceea el spuse cu mare franchețe:

— Ne-am dori foarte mult să vedem sărbătoarea Homovo din Accra.

Kuma își închise ochii până ajunseră o dungă subțire, înclină capul, după care zise:

— Sărbătoarea Homovo nu-i pentru străini, spuse el gânditor.

— Știm asta, răspunse căpitanul, dar tu ești destul de abil, Kuma, pentru că știi tu o cale a ne ajuta în problema asta.

— Kuma se va gândi la cererea străinilor, zise acesta mai mult pentru a câștiga timp, înainte de a se pronunța hotărârea într-un fel sau altul, cu da sau nu.

— N-o vei face nerăsplătit. Nu suntem meschini și vom ști să recompensăm cum se cuvine serviciul pe care ni-l vei face.

Când Kuma auzi pronunțându-se cuvântul recompensă, capul i se ridică cu doi centimetri și marșând direct pe această temă întreabă direct:

— Poate Kuma să ceară un avans din recompensa lui?

— De ce nu, râse căpitanul și făcu să zornăie câteva monede de argint pe care le purta stinghere în buzunarul

hainei.

Negrul își întinse mâinile în formă de cupă, pentru a-și primi tainul. Căpitanul încearcă să stabilească cât de mult era dependent Kuma de bacșișul străinilor.

— În Europa avem prețuri fixe.

— În Africa lucrurile stau altfel, răsă negrul cu prezență de spirit.

După o târguială specifică locurilor astea, ce ajunse la un compromis care asigură o sumă fixă în caz că-i reușea lui Kuma să le arate sărbătoarea Homovo și-o sumă mai mică, în caz de încerca dar nu reușea. Nu intra-n considerare suma pe care căpitanul a și înmănat-o negrului în monede de argint.

Kuma se-ntoarse și ținând strâns în mână stângă monedele deja câștigate își întoarse capul spre albi spunându-l:

— Kuma îi roagă pe domnii străini să mă urmeze.

Fără nici o ezitare căpitanul îl urmă în vreme ce George îi șopti abia auzit lui Petre:

— Negrul ăsta cu bunăvoința lui aparentă și cu lăcomia lui pentru bani, îmi cam dă de bănuț.

Petre dădu numai din cap, dar nu zise nimic.

În coada micului convoi astfel format venea doctorul Bertram. Cu pași mari Kuma se grăbi spre perdeaua de tufișuri care mergea oarecum paralel cu plaja. Deodată căpitanul se opri și-i șopti lui Petre.

— Încă mai avem barca de ascuns.

Deși căpitanul vorbise foarte încet, cuvintele lui Farrow nu-i scăpară negrului. El se întoarse și-i strigă căpitanului:

— Dacă lui Kuma i-e permis să spună ceva, atunci el zice că pe plaja asta nu s-a furat niciodată nimic.

— Ce-i sigur e sigur, îl contrazise Farrow.

Petre care era-n apropiere merse să tragă barca într-un tufiș din apropiere, în timp ce Kuma aleargă să-l ajute. George a fost atât de îngrozit că negrului nu-i scăpă expresia de pe fața lui George când acesta se puse în fruntea convoiului se mai întoarse odată, spunându-i cu-o sclipire de violență-n glas:

— Tânărul *Masser* poate fi liniștit, Kuma se ține de cuvânt. În afara de asta nimeni n-a văzut unde a ascuns barca.

Fără a mai aștepta răspuns se puse din nou în fruntea convoiului.

— Încotro o luăm acum? Este vreun sat în apropiere? N-am vrea în nici un caz s-ajungem în oraș! întrebă căpitanul. Kuma nici nu se mai întoarse pe când răspunse:

— Îi conduc pe *Masseri* la coliba mea. Coliba mea e chiar în apropiere și e foarte curată. În curând ajunseră la marginea de unde începea desișul.

Kuma făcu loc printre crengile pe care le dădu la o parte, într-un loc anumit pe care părea că-l cunoaște foarte bine și-i lasă pe camarazi să pătrundă prin spărtură. Dincolo de tufișuri începea o cărare, foarte bine întreținută, deși nu prea lată, astfel încât nici măcar doi oameni nu puteau merge pe ea unul lângă celălalt. Kuma se puse din nou în fruntea grupului și-i invită în felul său ceremonios și politicos totodată.

— *Masser* să binevoiască să mă urmeze, nu vor avea de ce să regrete.

— Kuma ar putea funcționa ca recepționar șef într-un hotel de lux, șopti George lui Petre. În ciuda distanței, negrul auzi și cuvintele astea și-i răspunse fără să se-ntoarcă:

— Tânărul *Masser* va fi surprins. Kuma nu numai că-i un fel de recepționar în casa lui, dar conduce aici și un hotel. Lui Kuma îi place să fie mai degrabă un mic stăpân la el acasă, decât un mare servitor la alții. Toți din tribul Ashanti prețuiesc libertatea.

George se miră ce cuvintele lui Kuma, dar nu mai avu vreme să le disece întrucât tatăl său îl întreabă direct pe acesta:

— Așadar deci tribului Ashanti aparții?

— Fac parte din tribul Ashanti, răspunse acesta, nu fără o oarecare mândrie.

— Cei din Ashanti sunt un popor foarte războinic, constată sec căpitanul.

— Au fost, răspunse la fel de sec negrul.

Din nou Farrow fu uimit de promptitudinea răspunsurilor lui Kuma. Între timp au mai parcurs o bucată de drum, pădurea pe care o străbăteau, rărindu-se tot mai mult de-acuma. Copacii deveneau mai izolați, deși încă coroanele lor bogate alcătuiau umbrela foarte eficientă împotriva soarelui.

După aproximativ o sută de metri pădurea se sfârși, camarazii atingând marginea unui luminiș, în care nu exista nici un tufiș.

Cam la mijlocul acestuia, la poalele unu copac foarte jos, c-o coroană vegetală impunătoare, se găsea un fel de colibă bungalow – mai mare.

— Iată hotelul meu, răsă Kuma, arătându-și din nou șiragurile de dinți albi ca perlele.

— Atunci să tragem la hotel, ordonă căpitanul, râzând la rândul lui.

În timp ce grupul celor cinci, în mijloc cu negrul pășiră prin iarba grasă și tare spre colibă, negrul se-ntoarse brusc, întrebându-i:

— Cu ce au venit *Masseri* încoace.

— Cu mica barcă pe care ai văzut-o deja, răspunse sec Farrow.

— Cu o asemenea barcă nu puteau doar *Masseri* să traverseze mare.

— Ai dreptate. Mai avem lângă coastă încă un vas ceva mai mare și mai rapid.

— Și e chiar atât de rapid, vasul *Masserilor*? insistă Kuma.

— Pentru un proprietar de hotel, îi întrebi cam mult pe musafiri tăi, râse căpitanul.

— O, *Masser* nu trebuie să se supere! răspunse acesta repede. Kuma vrea să învețe foarte multe și vrea să învețe ca să devină bogat pentru a putea construi un hotel adevărat pentru străini. Am întrebat din curiozitate și dorința de a ști.

Lui George discuția i se păru tare ciudată, ashantul îi făcu o impresie tot atât de ciudată și-l privea acum tot mai neîncrezător. De aceea abătu intenționat discuția în altă direcție când întreabă:

— Se găsește pe aici ceva vânat sălbatec, Kuma? Parcă am avea chef de-o pulpă proaspătă de antilopă sau gazelă. Se poate vâna pe aici?

— Tinere *Masser*, întreaga regiune este foarte bogată în vânat. În afara animalelor cu carne bună de mâncat mai trăiesc aici și mulți simba.

— Ai putea să ne însoțești la vânătoare?

— Kuma îl va însoți cu plăcere pe tânărul *Masser* la vânătoare dar, n-ar vrea să se avânte prea adânc în stepă, întrucât negrilor nu le este permis să poarte arme de foc. Cu sulița să pornești împotriva lui Simba e prea periculos.

— Totuși ne-ar prinde bine ceva vânat proaspăt, remarcă căpitanul.

— Kuma îi va însoți pe *Masseri* cu plăcere la vânătoare, de îndată ce aceștia vor intra în colibă și se vor fi răcorit puțin.

Camarazii ajunseră la ușa locuinței lui Kuma, pe care acesta o deschise larg, invitându-i cu un gest politicos să intre.

II

DOUĂ FELURI DE VÂNĂTOARE

COLIBA LUI KUMA, construită din trunchiuri de copaci legați cu rafie și fibre de palmier, oferea mai mult spațiu decât i se credita din exterior dacă-i vedea-i numai un perete sau altul.

— Toți albi care au fost pe aici au fost mulțumiți, mărturisii, zâmbind Kuma, care-i urmărea pe camarazi intrând în casă.

— În hotelul tău, zâmbi la rândul-i complice Farrow, întorcându-se spre acesta.

— În hotelul meu, repetă ca un ecou Kuma radios că și acești străini nu făceau excepție și-i laudau locuința.

În afară de scaune și policioare de așezat, lăcașul mai cuprindea câte o masă mare, confecționată de proprietar, indubitabil și chiar tabureți care erau însă de serie, confecționați de vreo fabrică de profil.

Mai era o chiuvetă de spălat din fier, emailată, așa cum se vedea-n secolul XX-lea în Europa. În pereți erau bătute cârlige și cuiere, spre care arăta tocmai gazda:

— Domnii pot să-și atârne lucrurile aici!

Farrow și doctorul, dădură numai din cap, în vreme ce George mereu neîncrezător, continua să-și rotească ochii prin încăpere.

— Și aici este apă! arată Kuma spre o găleată care stătea într-un colț a încăperii.

— Kuma roagă numai pe domni să pună totdeauna capacul, ca să nu cadă înăuntru muște sau alte insecte.

Capacele de pe găleți – se găsea câte una în fiecare colț al încăperii unde erau amenajate paturile – erau fără îndoială confecționate de către Kuma însuși și deși făceau o impresie mai degrabă primitivă, erau alcătuite din sârmă de fier întrețesute, dar își îndeplineau scopurile lor. Kuma părea foarte mândru de munca sa.

— Sper ca domnii să se simtă bine aici. Kuma trebuie să meargă să aducă apă proaspătă. *Masseri* au nevoie de apă. Așa se obișnuiește doar în Europa.

Zicând asta dispăru în antreu, de unde înarmat cu două găleți care erau goale, voi să se îndepărteze.

Căpitanul însă strigă după el:

— De unde știi tu Kuma că în Europa se obișnuiește așa ceva?

— Kuma auzit asta de la toți străinii care au fost pe aici, veni pregătit răspunsul.

— O să lipsești mult? îl întreabă Farrow.

— Nu *Masser*, Kuma se va înapoia repede. Cu asta dispăru în grabă.

George nu-și pierdu rezervele ce le avea asupra lui Kuma și ținea să discute cu tatăl său și cu doctorul Bertram despre asta. Un astfel de negru nu mai întâlnise până acum.

— Ce părere ai de el tată, zise el, când îl văzu pe fereastră, cu gălețile traversând în mare grabă. Negrul ăsta nu-mi place deloc, ce urmărește de ne-a adus în casa lui?

— Nu trebuie să avem prejudecăți George. Kuma este inteligent și-a venit în contact cu mulți albi în Accra. Încearcă să câștige bani în felul său și atâta tot.

— Deci nu ești de părere că ne-a atras aici într-o cursă?

— Deloc, râse căpitanul amuzat.

— Ce părere aveți domnule doctor, se adresă George savantului.

Nu că s-ar fi îndoit de vorbele tatălui său, dar dorea să audă și părerea personală a doctorului.

— Existențe ca a lui Kuma, vezi peste tot în Africa. Mulți negri se străduiesc să imite pe albi, dar le lipsesc mijloacele de a o face. Negrii sunt mai interesați decât credem noi și-ntr-o zi nu vor mai avea nevoie de ajutorul nostru. Se deosebesc și ei în funcție de tribul din care se trag, firește, unii sunt leneși, alții dimpotrivă. Cine știe cum se va dezvolta acest popor în următorii douăzeci sau treizeci de ani, poate îi vor alunga pe albi din Africa și-și vor lua destinul în propriile lor mâini.

George ar fi preferat să continue cu plăcere discuția cu doctorul Bertram despre destinul acestei rase, dar deși fusese purtată în germană, prefera să nu mai discute despre el, când îl văzu pe Kuma, întorcându-se cu gălețile pline de apă; probabil că sursa de apă, râul sau lacul, izvorul ce-o fi fost nu se afla prea departe de locuința acestuia.

— Aveți aici o plită sau cuptor unde am putea pregăti carnea, în caz că vânătoarea va fi reușită, îl întreabă căpitanul pe negru.

— Plita sau cuptorul, afumă coliba prea mult, răspunse Kuma făcând o plecăciune. De asta am instalat plita afară, nu departe de aici. Și turiștilor le place mai mult așa, se cred mai degrabă în plin safari.

Camarazi nu se putură opri să nu admire perspicacitatea lui Kuma și felul în care se străduia să-nțeleagă mentalitatea albilor.

— Vin des pe-aici turiști albi, voi să știe căpitanul.

— Des, ar fi prea mult spus, răspunse Kuma, dar oricum mă pot declara mulțumit cu ce câștig din afacerea asta. În ultimul timp a fost destulă animație pe-aici, din cauza acestei sărbători – Homovo.

Zicând cuvintele astea, Kuma mai râse odată, așa de viclean și de ascuns i se păru lui George râsul ăsta, încât deși pe moment liniștit de vorbele tatălui său și-ale doctorului, reveni la animozitatea sa anterioară. Ieși din colibă și caută să-și îndrepte atenția spre alte probleme, cum ar fi de exemplu vânătoreea.

— Kuma îi va însoți pe *masseri*, se oferi gazda lor, când veni vorba de vânătoreea plănuită.

— Aș vrea să mai fac un drum până la barcă, înainte, propuse căpitanul. Vrei să mă însoțești doctore?

Doctorul a fost de acord și Farrow continuă:

— Du-te cu Petre la vânătore, George! Eu aș vrea să mai iau unele lucruri, mai ales că dejunul nostru va dura mai mult decât am crezut la început. Încrede-te în Kuma! Kuma te va duce, sunt sigur, într-un loc unde vei avea prilejul să vânez o antilopă, gazelă sau vreun gnu.

— Kuma îi va conduce pe *Masseri* bine. Turme întregi de animale izolate, stau în apropiere. Nici măcar nu sunt sperioase, întrucât rar se vânează pe aici.

Negrul se îndreaptă spre un colț al locuinței sale unde puse mâna pe-o sulită zdravănă și-apoi le făcu semn lui Petre și George să-l urmeze. În timp ce ultimii doi, își mai verificau încă armele, negrul o și luase la picior peste luminiș cu pas sprinten, fără să se mai sinchisească, dacă cei doi îl urmează sau nu. Merse drept spre partea cea mai deasă a marginii luminișului spre nord, deși părea cea mai grea de pătruns.

George și Petre trebuiră să se grăbească pentru a-l ajunge din urmă pe Kuma. După ce-l ajunse George care în afară de arma de vânătore își mai luase și aparatul de fotografiat, îl întreabă pe însoțitorul lor negru, cum se face că aici animalele sălbatice sunt atât de puțin sperioase.

— *Masser*, trasul cu arma în apropierea orașului este interzis. Trebuie să ai permis de vânătore, dacă vrei să vânez în regiunea asta.

George se miră de obiceiul acesta, care seamănă așa de mult cu cel practicat în patria lor, Germania.

— Dar mai departe, în savană, vânătoreea este permisă tuturor, continuă Kuma să precizeze deși nu fusese întrebat.

George se gândi la vorbele lui Kuma de mai înainte.

— Se găsesc Simba, sau lei, aici în apropiere?

— Atât de aproape nu, dar mai departe în savană, poți întâlni mulți lei.

Camarazii ajunseră la marginea pădurii, luând-o pe o cărare bine întreținută. Kuma mergea în frunte, cu sulița sa, indicându-le locurile cele mai interesante. Pădurea nu se întindea prea departe. Doar vreo opt sute de metri, după care, chiar când soarele cobora spre asfințit, ajunseră într-un loc de unde începea savana. Încă iarba galbenă, uscată de soare se mai ținea dreaptă. Din loc în loc, se iveau tufișuri și copaci, din ce în ce mai răzleți, care răsăreau ca piloni din iarbă. În zonă se vedea o dungă de-un verde întunecat care părea a fi tot iarbă.

— De ce iarba de acolo pare atât de proaspătă? întreabă George.

— Acolo traversează un râu întreaga regiune și există umiditate din belșug, răspunse Kuma, fără să gândească prea mult.

— Va trebui să străbatem râul? se interesă George iarăși.

Negrul încuviință.

— Dincolo de râu începe cu-adevărat un ținut frumos.

După ce depășiră și cei câțiva copaci care se găseau în fața lor, dădură de râu care nu era mai lat de trei metri și nu prea adânc. Kuma trecu prin apa, care de-abia-i trecu peste genunchi, urmat de cei doi camarazi, care-i urmară exemplul.

De-abia ieșind din apă și negrul se reazemă de trunchiul unui pom și-n umbra acestuia și arată cu sulița întinsă, undeva în depărtare. George și Petre și duseră mâna streășină la ochiși distinseră, cei drept foarte departe, niște puncte întunecate dar nu-și putură face o părere despre ce fel de animale era vorba.

— Kuma se va târî în spatele animalelor și le va mâna spre *Masser. Masseri*, pot să înainteze până la cea de-a treia sau a patra linie de tufișuri de-acolo. Dar multă grijă! Deși animalele nu sunt sperioase, ele evită mai degrabă întâlnirea cu omul.

Negrul nu mai așteptă răspunsul ci o luă înainte, aplecat pe jumătate, spre savana din fața lor.

N-a mers direct spre turmă ci spre stânga acesteia, astfel încât să le cadă în coastă și fără ca animalele să poată să-l simtă.

Cei doi se străduiră acum să urmeze instrucțiunile ghidului lor negru, îndreptându-se spre grupul de arbuști și tufișuri convenit. Din când în când câte-o pasăre necunoscută își lua zborul din fața lor, iar după câțiva metri de zbor se lăsa din

nou în iarba grasă. George își pregăti aparatul fotografic pentru orice eventualitate.

Pân-acum nu fotografiase prea mult, doar câteva instantanee cu animale și de pe puntea Dox-ului. Doctorul Bertram insistase întotdeauna să-i împărtășească din experiența lui. Când din nou o pasăre zbură înaintea lor, după care se așează pe un loc mai puțin vizibil, profitând de buna iluminare, mai făcu doi, trei pași cu degetul pe butonul aparatului de fotografiat.

Întrucât pasărea, pe care doctorul cu siguranță o cunoștea nu se dovedise deloc sperioasă, George mai îndrăzni să facă câțiva pași, până ce ajunse la un metru și jumătate de ea și mai făcu trei fotografii. De-abia acum pasărea se ridică în văzduh și dispăru undeva dincolo de perdeaua de verdeață.

Până la locul indicat de Kuma nu mai era departe și cei doi ajunseră în curând și acolo. Sub copaci și-n jurul acestora, iarba era mult proaspătă decât în stepa deschisă. Se vedea clar ce poate să facă câteva ore de umbră pe zi, vegetației locale.

N-avură de așteptat prea mult; după vreo zece minute în turma de gazele se stârni agitație. Animalul conducător ciuli urechile își ridică capul și se pregăti de săritură. N-o făcu însă, turna de gazele își relua iarăși liniștită păscutul, apoi din nou primul animal își ridică capul și acum făcu într-adevăr un salt impresionant, urmat de-ntreaga turmă, care numără vreo douăzeci de exemplare, o porni în goană.

Cum anticipa Kuma, nu va trece mult și turma va trebui să treacă-n goană, pe lângă copacii unde George și Petre se așezaseră la pândă. Că la o sută cincizeci de metri pe animalele astea le așteaptă un pericol mult mai mare, firește că nici una dintre ele nu bănuia nimic. Gazelele îl urmau orbește pe conducătorul lor. Încă o sută de metri, optzeci, șaizeci, patruzeci, treizeci de metri, acum conducătorul cirezii se afla în aceeași linie cu cei doi prieteni.

George își dusesese arma deja la ochi. Ultimul animal din șir, dacă avea un an. Pe acesta-i luă în vizor. Dar totul se petrecu mai repede decât se poate povesti. Bum răsună împușcătura prin stepă. Ultimul animal se cabră în văzduh, caută să mai facă o săritură sau două și se prăbuși grămada.

După căderea împușcăturii, animalele o cotiră în unghi drept și se depărtară repede de George și Petre, care se grăbiră spre animalul căzut. Puțin mai târziu își făcu apariția și Kuma.

— Să despoi animalul, întreabă Petre pe tânărul său prieten.

— Nu văd de ce nu am face-o la coliba lui Kuma, răspunse acesta. Petre vru să arunce gazela în spinare, dar ashantul se opuse, spunând că albiile sunt oaspeții săi. Petre nu insistă prea mult, întrucât soarele ardea foarte tare și gazela aceea deși numai de un an, avea greutatea unui ied de căprioară dezvoltat.

— Atunci spre colibă, comandă George. Kuma își înșfacă sarcina la care se angajase și-acum se grăbea cu prada, care le anticipa un prânz delicios, acasă. De abia parcurseră două sute de metri îndărăt, când Kuma care mergea ultimul scoase un strigăt ușor. George și Petre se opriră din mersul lor, în timp ce ashantul le arată cu sulița spre dreapta. Aproape neauzit șopti:

— Simba!

Într-adevăr, în depărtare, cei doi camarazi distinseseră o pereche de lei care se strecurau printre firele de iarbă înaltă. Poate că zgomotul detunăturii pe care o trăsese George să le fi tulburat siesta. Iarba era atât de înaltă, încât doar din când în când li se zăreau trupurile lor galbene.

— Aș trage o pereche de poze, cu multă plăcere, acum, spuse George în șoaptă.

— Cred că mai bine ne-am grăbi la colibă, domnul căpitan și domnul doctor se vor fi întors de-acum.

— Atunci să mergem, dar de-ndată ce depunem gazela ne putem întoarce-n stepă, Petre!

— Dacă domnul căpitan o va permite, domnule George, atunci îți stau alături!

— Atunci la colibă! spuse George hotărât și micul convoi se puse din nou în mișcare. Încă de câteva ori mai apărură trupurile celor două feline. Cu mare plăcere le-ar fi ieșit George în întâmpinare, căci intrase în el febra vânătorii, dar nu voia să-și supere tatăl.

Ajunseră curând la colibă, unde Kuma își depuse gazela. Cei doi camarazi pășiră-n hotelul din savană.

Căpitanul și doctorul se-ntorseseră de la ultima lor vizită pe submarin. Aduseseră tot ce aveau nevoie pentru o petrecere mai îndelungată a timpului, aici pe uscat: vase de gătit, muniție de rezervă, obiecte de toaletă și, pentru fiecare, o grenadă de mână cu gaze amețitoare, construite de o echipă comună din care făcuseră parte, căpitanul Dox-ului, Hagen, doctorul și Ghasna. Gazul era cu desăvârșire nevătămător, atâta doar că-i expedia pe cei expuși într-un leșin sau somn forțat de douăzeci și patru de ore, din care se deșteptau însă înviorați. Adesea grenadele astea le-au adus camarazilor servicii neprețuite, salvându-i din situații foarte grele. În

timp ce George le povesti doctorului și tatălui său, cum decursese vânatoarea, Petre îi ajuta negrului să jupoaie gazela. Măruntaiele au fost de-ndată îngropate în pământ.

O cazma și-un hârleț modern avea pregătite Kuma în magazia lui. Focul fusese aprins în spatele colibei și era vorba de-o vatră alcătuită din bucăți mari de piatră, întrucât mortarul lipsea.

Lemn uscat aveau destul îngrămădit acolo, întrucât pădurea era aproape.

Curând flăcările vesele ale focului trosniră și lui Petre-i lăsa gura apă, când se gândea la spinarea de gazelă, care se rumenea de zor, fragedă și fără un pic de grăsime.

Între timp George-l roagă pe tatăl său să-i dea voie să se întoarcă cu aparatul de fotografiat, încăodată în stepă, pentru a filma pe cei doi lei.

Tatăl său îl roagă să mai aștepte până-i gata prânzul și va fi mâncat, dar tânărul insistă spunând că intenționa să se întoarcă până atunci.

— Ia-l cel puțin pe Petre cu tine. Aici poate rămâne Kuma care să ne mai dea câte-o mână de ajutor. George n-avu nimic împotrivă, astfel încât mai târziu, se afla cu uriașul ajutor de timonier Petre, înapoi pe drumul care ducea în stepă.

Păduricea o străbătură repede și-n fața celor doi se deschidea acum vastitatea savanei. Se bucurară și de noroc, deoarece nu au avut de mers mult că și apăru perechea de feline uriașe.

Poate că stăpânul savanei vânase el însuși o gazelă căci acum cele două animale se strecurau liniștite, luând o direcție contrară celei pe care-o avuseseră inițial, atunci când George îi văzuse pentru prima dată. Tocmai asta îi șopti George prietenului său la ureche, dar Petre scutură numai din cap:

— Așa de repede nu vânează leii, domnule George. Și mai înainte de toate nu mănâncă pe săturate într-un așa de scurt timp.

George trebui să recunoască adevărul spuselor lui Petre. Cei doi continuară să se târască prevăzători prin iarba înaltă. Deși vântul sufla dintr-o direcție avantajoasă. La fiecare copac sau grup de tufișuri se apropiau pentru a observa perechea de lei.

— Trebuie să ne apropiem mai mult de lei, dacă vrem să luăm imagini foarte bune, îl zori George pe Petre.

— Nu vrei deci să-l împuști pe mascul, întreabă acesta.

— N-aș vrea să-i las perechea văduvă, zâmbi George, dându-i răspunsul. Două, trei fotografii ajung și-mi va rămâne o amintire de la el.

Leii făcură un mic ocol și acum se părea că vin direct spre cei doi prieteni. Aceștia mai înaintară până la următorul grup de copaci, care le oferea un loc de ascunzătoare mai bun.

Acolo se întinseră la pământ și se uitară la cele două feline uriașe, de pradă, care, între timp se opriseră și ele.

Trecură minute. George și Petre se mișcau acum la fel de prudenți ca leul și leoaica. Dintr-odată pe George-l năpădi un sentiment că în spatele lui stătea cineva. Cu iuțeala fulgerului se-ntoarse în timp ce mecanic mâna lui se strecură la cingătoare unde-și ținea pistolul. George se sperie destul de mult când în spatele său țâșni un negru aproape dezbrăcat cu o sulită în mână.

Își trase brusc pistolul, în timp ce Petre și apucă de-ndată cuțitul.

— Prieten bun estem! zâmbi acum negrul.

El stăpânea cu greu limba engleză, dar putut totuși să spună:

— Căpitan roagă – imediat înapoi.

— Ai vorbit cu tatăl meu, întreabă George care se ridică-n picioare alăturându-se lui Petre care se ridicase deja.

— Nu tata – căpitan, zâmbi negrul, tot o lună plină.

— Căpitanul este tatăl meu, dar negrul nu-nțelegea despre ce-i vorbea albul.

— *Masser* de la căpitan, roagă repede înapoi.

George-l privi pe Petre și întreabă în germană:

— Crezi că-i o cursă, Petre?

— Îmi pare destul de ciudat, dădu acesta răspunsul.

— Este tata încă în coliba lui Kuma? îl întreabă George mai departe.

Din nou negrul păru a nu înțelege. El auzi cuvântul Kuma, își arată dinți albi, tot un zâmbet, spunând:

— De asemenea Kuma!

Din ce spunea negrul nu înțelegea prea multe. George aruncă o privire acum în direcția de unde trebuia să se apropie leii. Întrucât acum se ridicase-n picioare avea o largă perspectivă asupra întregii savane.

Așa era, leii se apropiaseră între timp, tot mai mult de ei.

— Petre, dă-i tu drumul înainte cu negrul. În câteva minute îmi iau instantaneele și te-ajung din urmă.

Credinciosul Petre nu a fost de acord. El se simțea răspunzător de siguranța fiului căpitanului său și nu dorea să-l părăsească. Tânărul însă nu se lasă, încercând să-l convingă

că nu-l păștea nici un pericol, că nu avea de gând că vâneze sau să tragă cu arma ci doar să facă câteva fotografii.

— *Masser*, căpitanul are puțin timp – sărbătoarea Homovo, spuse negrul într-o clipă. Menționarea acestui cuvânt fu determinantă.

— Dă-i drumul Petre. Te urmez și eu, numaidecât!

— Dar nu te lăsa prea mult așteptat domnule George, zise Petre și-i făcu semn negrului s-o ia înainte.

George se-ntoarse spre perechea de lei, pe care pe moment n-o mai vedea. Iarba înaltă îi acoperea, dar nu... iată-i că se vedeau din nou, corpurile lor galbene unduiau deja prin iarbă. George caută o acoperire în spatele tufișului cel mai stufos. Îngenunche, își lasă carabina și pistolul lângă el, gata pregătite și-și pregăti aparatul de fotografiat. Leii făcură din nou un mic ocol. Dacă-și păstrau direcția aveau să treacă foarte aproape de el.

Fără grabă regele animalelor se strecură prin iarba înaltă urmat de zvelta lui consoartă, apropiindu-se de el, dar George nu-și pierdu cumpătul nici de data asta.

Când perechea de lei se apropie atât de mult încât dintr-o săritură ar fi putut fi lângă George, acesta se aplecă asupra aparatului fotografic, făcu o poză și-apoi încă una. Înainte de a o reuși pe-a treia și pe a patra, gândi George, perechea de lei va trece pe lângă el și-i va oferi profilul. Din fericire nu se întâmplase așa și ultimele două poze fură efectuate. Acum felinele puteau fi fotografiate numai din profil. Ambele feline încă nu-l descoperiseră pe George. Acesta era foarte mulțumit cu faptul că-i reușiseră pozele. Numai să nu fi fost vreo greșală tehnică.

Un timp George a rămas ascuns la adăpostul copacilor până ce leii mai făcând un ocol se-ndepărtară. De-abia acum se ridică el, pornind înapoi către coliba lui Kuma, nevoind să-l facă pe tatăl său să-l aștepte prea mult. Deși căpitanul era bun la suflet și ceda întotdeauna la rugămințile fiului său, devenea foarte aspru dacă acesta-i nesocotea ordinele, ori le-ndeplinea prea târziu fără o justificare întemeiată. Spera încă să-i ajungă pe Petre și pe negru, deși încă nu se vedeau, probabil că intraseră deja în pădure. George se miră foarte mult cum de Petre nu-și încetinise intenționat pașii pentru ca să ajungă deodată la colibă. Își grăbi și mai mult pași, poate că-i va prinde totuși din urmă pe cei doi în pădurice.

N-a fost însă cazul. În fața lui apăru luminișul în care se afla coliba lui Kuma, dar nici o urmă de Petre sau de negru. Să fi mers ei chiar atât de repede? se întreabă George mirat. Pași repede-n față străbătând jumătate din luminiș, aflându-

se acum în spatele colibei, unde se afla instalată vatra. Focul fusese stins cu grijă, pe vatră nu se afla nimic. George își dădu seama dintr-o privire că nimic nu indica că aici avusese loc vreo luptă. Totul părea să fie în ordine. Totuși un simțământ nelămurit nu-l părăsi de-ndată ce dădu ocol colibei și-acum era pe punctul de-a intra înăuntru. Strigă odată, de două ori numele tatălui său, dar nimeni nu-i răspunse. Asta i se păru foarte ciudat tânărului. Se gândi dacă să mai strige odată sau să părăsească de-ndată coliba. Dacă mai striga și-a treia oară și camarazii se găsesc înăuntru, numai se face de râs. Și asta n-o voia. Simțământul de neliniște nu-l părăsea deloc. Ceva totuși nu era în regulă.

Cu multă prudență George intră în colibă, apropiindu-se mai întâi de prag și uitându-se în toate părțile. Nici un om nu era acolo. Pe masă mai stăteau într-o farfurie de lemn o bucată de gazelă friptă, alături stătea un cuțit și-o furculiță. Deasupra farfuriei lângă o solniță pe care George o recunoscuse ca aparținând inventarului bucătăriei Dox-ului, mai stăteau trei felii de pâine, destul de groase, asta era cu siguranță masa care fusese pregătită pentru el. În colibă nu mai era nimeni! Unde era negrul cu care plecase Petre?

Tânărul părăsi din nou coliba, mai cercetând odată în dreapta și-n stânga cu atenție, căutând și pe pământ, după urme. Erau urme ce-i drept dar erau atât de amestecate, încât nu puteai să-ți faci o părere.

Oare sosirea negrului să fi însemnat o capcană? George străbătu luminișul și merse spre liziera pădurii. Aici se vedeau clar urme în desiș cum intrase cineva, după crengile rupte și frunzele tufișului zdrențuite. Poate că aici tatăl său, sau Petre i-au lăsat un semn.

Aici începea deasemenea o cărare care ducea în adâncul pădurii. Această cărare se găsea la mai mult de 90 de grade de cărarea pe care-o folosiseră Kuma și el, când se-ntoarse.

Păși mai departe pe cărare, atent să nu fie de undeva atacat. Poate că era singurul care mai rămăsese-n libertate și nu dorea s-o piardă așa de repede. El nu se va lăsa surprins! Mai rămăsese doar singura speranță a celorlalți camarazi. Din nou, câteva frunze căzute!

Un semn sigur, pe care îl lăsaseră camarazii, ca să-i arate drumul pe care fuseseră târâți. George cercetă mai departe să găsească urme suplimentare. Pământul din pădure era înșă tare și nu putu descoperi nici o urmă nouă.

Tot mai adânc pătrunse George pe poteca care era străjuită de un zid de verdeață verde atât de nepătrunsă era încât nu putea vedea nimic dincolo.

Cu atât mai precaut devenise George. Foarte ușor s-ar fi putut să fie atacat din toate părțile de către războinicii ashanti și trebuia doar să se apere. Trebuia oare să se întoarcă? N-ar fi oare mai bine să se grăbească să se-ntoarcă pe bordul submarinului și să ceară ajutorul lui Rindow. În fruntea unei grupe de marinari pe sprânceană aleși poate ar reuși să-i elibereze pe camarazi.

Dar prin asta ar pierde numai timp! Mult timp! Așa că George se hotărî să-și continue căutările pentru a afla cel puțin unde fuseseră târâți tovarăși săi.

Dai nou găsi frunze căzute pe jos, semne că pe aici au fost târâți oameni. Își grăbi în consecință pașii însă fără să renunțe la prudența pe care și-o impuse.

III

URMĂRIRE ȘI ATAC

PĂDUREA SE SFÂRȘI înainte ca George, care se lupta cu măracinișul să-și fi dat seama. De-acum începea savana. La capătul cărării George găsi un mare număr de frunze rupte.

Dar ce era asta? Savana nu oferea aici iarba înaltă, covorul verde cu care erau obișnuiți. Caracterul pământului era aici altfel. Numai din loc în loc apărea câte un smoc de iarbă, mărunț. Copacii lipseau aproape cu desăvârșire. Doar cactuși răzleți, în jurul căruia se-ndeseau mai multe tufișuri. Pe pământ parcă fusese trasă o linie, care avea la unul din capete desenată foarte clar, ceva ca și capul unei săgeți.

George căzu pe gânduri. Nu părea să se fi petrecut aici evenimente rapide în succesiunea lor, care să fi avut drept rezultat desenele astea pe pământ. Era evident impresia ca și cum oamenii și-ar fi dat osteneala și deloc în grabă, de-a fi lăsat aici semne indicatoare, care să-i arate altuia, sau altora calea de urmat. Cu ce instrument fusese imprimate în sol, semnele?

Erau două posibilități: să fi fost trase cu mânerul unei sulițe sau cu tocul unui pantof. În sfârșit era indiferent cu ce instrument fuseseră desenate semnele, important era că fuseseră făcute de către camarazi pentru a-i arăta lui, în ce direcție o luaseră sau fuseseră târâți de către negri.

George porni mai departe. Acum nu mai trebuia să fie atât de precaut ca-n pădure, întrucât nimeni nu se putea apropia de el și că nu fie văzut. În cel mai rău caz se putea ca războinici ashanti să fie pe poziție în dosul unei grupe de tufișuri și să-l pândească de acolo.

Dar fiul căpitanului alesese un astfel de drum încât să ocolească tufișurile cu pricina.

Săgețile indicatoare se repetau din optzeci sau o sută de metri și erau imprimate în sol, cu multă claritate. Asta-i dădeau lui George destul de mult de gândit. Astfel de semne nu puteau face în nici un caz prizonieri care erau târâți de răpitorii lor.

Să nu fi fost camarazii răpiți și să fi mers de bună voie? De ce nu i-au lăsat atunci tatăl său și doctorul un bilet, lângă friptura de gazelă?

Ciozvărta de gazelă, friptura de gazelă? Abia acum simți cum îl macină foamea și acum regreta amarnic că nu și-a luat timpul necesar pentru a-și astâmpăra foamea.

George merse tot mai mult în stepă, adâncit în gânduri. Nu mai dădu multă atenție grupurilor de tufişuri pe lângă care trecea şi de aceea tresări surprins când făşâi ceva la picioarele sale. Dar nu era un duşman. Era un şarpe de mărime mijlocie şi neotrăvitor al cărui nume nu şi-l amintea; de altfel şarpele şi fugi înspăimântat în unul din tufişuri.

Apariţia şarpelui la smuls pe George din noianul de gânduri în care căzuse. Acum îşi recăpătă prudenţa, când se apropie de grupurile de tufişuri. Săgeata o găsea cu regularitate pentru a-i indica direcţia de mers.

Încăodată se mai uită împrejur. Pădurea pe care-o străbătuse, rămăsese undeva departe, în urma lui. Înaintea sa se desfăşura stepa nesfârşită. Aceasta nu părea să fie atât de sălbatecă, ca aceea în care George vânase gazele.

Deosebirea consta că acolo, predomina iarba, iar aici pământul uscat. Se-ntindea oare mult stepa asta? Soarele ardea nemilos, licărind la contactul cu pământul, ca-ntr-un fel de ceaţă luminoasă.

Dar când îşi încorda privirea după un timp i se păru că la orizont se desluşeşte din nou o linie întunecată, așa dar de acolo începea din nou pădurea.

Dar ce este asta! Două puncte, ba nu, patru puncte se mişcau chiar înaintea pădurii. Acestea se grăbeau spre stepă, devenind tot mai mari şi-acum George recunoscă că era vorba de patru negri care se grăbeau spre el, silueta lor creştea din ce în ce mai mult şi-acum se putea comunica şi prin strigăte cu aceştia, până într-atât se apropiaseră.

Să se ascundă oare îndărătul unui tufiş? Să-şi caute vreun adăpost oarecare?

Negri grăbiră pasul. Ei erau tot atât de primitiv îmbrăcaţi ca şi Kuma şi purtau în mâini aceleaşi suliţe cu vârful din fier, pe care o avea acesta. De departe aceştia îi strigară ceva, dar nu putut înţelege despre ce era vorba. Ori vorbeau în dialectul lor, ori se foloseau de engleza aceea cu accent oribil în a cărui flux verbal, nu se părea deloc c-ar fi vorba de vreo limbă europeană.

Se opri locului şi-i lasă pe negri să se apropie, dar îşi luă prevăzător pistolul în mâna dreaptă.

De armele de foc, negrii aveau o mare teamă. Se opriră la patru metri de el. Unul arată spre pistol şi făcu un gest care însemna că ar fi trebuit să şi-l pună înapoi în teacă. George nu prea ştia ce să facă. Lăsă să-i cadă mâna cu pistolul şi li se adresă în engleză. Le spuse că era un om paşnic. Cei patru negri, evident, nu pricepură nimic din ce se trudea el să le spună. Scutură capul şi vorbiră atât de însufleţit între ei şi

adresându-se lui, încât nu putea să-nțeleagă nimic. Atunci George mai făcu trei pași spre ei, astfel încât acum era foarte aproape de aceștia. Negri stătuseră pân-acum în front în fața lui, acum îl înconjurau din toate părțile, în timp ce doi stăteau în față, unul pași în stânga și altul în dreapta lui. Asta nu-i convenea lui George deloc, așa că ridică arma din nou. Atunci spuse unul din negri primul cuvânt pe care George îl înțelegea pe deplin:

— *Nix arme Masser! Pace, Pax!*

Ca semn al intențiilor sale, își înfipse sulița în pământ și-și arată podul palmelor goale.

— *Pace, Pax!* repetă și George, sigur acum că măcar aceste vorbe ale sale vor fi înțelese.

Cei patru negri dădură din cap cu entuziasm. Unul făcu un pas lateral. Din nou văzu George vârful unei săgeți care-i indica calea de urmat. Negrul care se dădu deoparte, indică acum cu sulița spre vârful săgeți.

Începu apoi iarăși o cuvântare, din care din nou nu mai înțelese o singură iotă. Când ceilalți trei negri, observară cum cel de-al patrulea arătă spre vârful săgeți desenate pe pământ începură să râdă și să vorbească între ei, foarte vioi. George se supără pe ei că nu era în stare să-nțeleagă nimic, din ce spuneau negri.

Unul din aceștia îi arătă cu mâna spre pădure. Să însemne asta că George trebuia să-i însoțească? Asta i se păru cam periculos de aceea scutură energic din cap.

Șa asta negri rămaseră mirați și descumpăniți din nou, își apropiară capetele și-ncepură o discuție însuflețită între ei.

Să-și fi făcut un plan cum să-l atragă în cursă? Nu putea ști.

Unul care părea că duce greul conversației se apropie din nou de George, arată înspre el și-nspre pieptul lui, apoi arată spre săgeată și spre pădurea lui din spate și spuse din nou un cuvânt care era franțuzesc, dar pe care cel puțin George îl înțelese:

— *Voila! (Uite!).*

— Trebuie să vă însoțesc?

Din nou ridicare din umeri și mutrele încurcate ale negrilor.

În cele din urmă George își pierdu răbdarea. Cu negrii n-avea nici o șansă să se-nțeleagă vreodată asta-i era clar acuma, voia să urmeze indicațiile săgeții, oarecum negri așa-l încurcau, voia mai întâi să se scape de ei.

Brusc hotărî, făcu stânga-mprejur și-o luă înapoi pe drumul pe care venise. După zece – cincisprezece metri se-

ntoarse și se uită ce fac negri. Aceștia rămaseră buimăciți locului, dar erau pe cale de-a se lua după el. Așadar intenția acestora nu era neapărat pașnică.

George bănuie că unul din negri o să arunce cu sulița după el, de aceea începu să alerge în zig-zag. Dar nu se întâmplă deloc așa. Când se întoarse pentru a doua oară, fără a-și încetini goana, văzu că negri alergau ca niște diavoli după el. Negri sunt bine cunoscuți ca niște alergători de fond excelenți, rezistenți și iuți și nu a fost de mirare că după trei sute de metri a fost ajuns.

În dreapta și-n stânga lui apărură câte un negru, care începu să gesticuleze puternic cu sulița ridicată.

George nu îndrăzni să se oprească și-și continuă goana până-i pieri suflul. El aproape că-și dădu sufletul, pe când negrilor care alergau pe lângă el aproape că nu le păsa. Mai continuă goana aceasta cu sufletul la gură două sute de metri.

Deodată unul din negri, întinse sulița în fața lui George pentru a-l împiedeca să mai fugă. Acesta-și ridică pistolul. În aceeași clipă negrul care alerga în dreapta lui îl cuprinse cu brațele, astfel încât pistolul îi scăpă printre degete.

Un al doilea se aplecă și-l culese de pe jos. Ce se va întâmpla acum? Tânărul simți cum brațele-i fură legate cu mlădițe de palmier până nu se mai putea deloc mișca. Urmară picioarele. Deocamdată sta încă în picioare.

Acum negrul care-i smulse lui George pistolul începu să spună ceva ce bineînțeles că nu-nțelese nimic. Negrul îi puse din nou pistolul în cingătoare și făcu câteva semen liniștitoare. În același moment un bandaj negru îi acoperi ochi, de nu mai putea vedea nimic. Începu să se zbată puternic, dar legăturile erau trainice. Simți cum a fost ridicat și purtat pe brațe. La început la pas și-apoi în trap, fu dus mai departe. Încotro oare?

George mai făcu o-ncearcă să se elibereze și-n cele din urmă renunță. Rezistența nu mai avea nici un rost. Trebuia să se elibereze, deocamdată era curios încotro-l duceau.

IV SĂRBĂTOAREA TRIBULUI AȘANTI

CEL PUȚIN O JUMĂTATE DE ORĂ a fost purtat în trap de către negri. Între timp își găsise liniștea interioară. Atât de des fusese-n mâna vrăjmașilor săi încât cazul de-acum nu-i părea deloc periculos. Oarecum va găsi el un prilej să se elibereze și-apoi să-și elibereze și camarazii, dacă cumva camarazii îl vor elibera pe el. Deocamdată negrii își încetiniră pașii. Tânărul auzi cum se deschide încet o ușă. Câțiva pași și negrii își reluară mersul.

După care ușa a fost închisă. Din nou câțiva pași, George simți cum este așezat pe un scaun. Legăturile de la mâini și picioare i-au fost tăiate într-o clipă și-n același timp banderola de pe ochi, concomitent cu asta o voce străină îi spuse:

— *Voila!*

George privi cu atenție înainte și-n jurul său. Se găsea într-o încăpere întunecată, în care cădea o rază de lumină înaintea sa. Fâșia de lumină se opri pe-o suprafață de culoare albă, pe care rula un film; ori mai bine spus începu să ruleze.

Vocea care spuse „voila”, continuă în limba franceză:

— Vedeți acum instantanee din sărbătoarea AȘANTI – HOMOVO. De aici și-a luat filmul numele. Se numește așa cum v-am spus dinainte, domnule căpitan, domnule doctor, „Sărbătoarea tribului AȘANTI”. Pentru prima dată s-au făcut filmări pe Coasta de Aur. Ar fi fost mai frumos să turnăm un întreg film natural dar nu ne-am putut permite s-o facem. Sper că va veni curând timpul când asemenea filme vor fi o practică curentă, dara sta peste vreo zece sau cincisprezece ani. Filmul nostru stă abia la început.

George se obișnuie încetul cu încetul cu împrejurările.

Totul se petrecuse atât de repede! Se așteptase să fie închis în nu știu care colibă de negri, legat și cu căluș în gură și-n loc de asta iată fusese adus într-o baracă de lemn și i se proiecta un film. „Publicul” dacă se putea vorbi de așa ceva nu era numeros. Pe o duzină sau o duzină și jumătate de scaune stăteau un grup de oameni și acolo...

— Tu ești acolo? întrebă o voce în întuneric, când francezul făcu o pauză, după care filmul începu din nou să zumzăie.

— Da! Tu ești tată? putu spune numai tânărul, apoi francezul, care stătea lângă ecran, spre dreapta, continuă:

— Prin urmare vrem aici o acțiune nu neapărat fictivă dar în genul filmului de aventuri, care se bazează în principal pe

sărbătoarea Homovo. Sigur că acțiunea e jucată de actori și cu cât aceștia își joacă rolul mai bine, cu atât totul pare mai veridic. Adevărata festivitate începe însă peste două zile. Și încă ceva. Așa cum se vede-n film, sărbătoarea reală se aseamănă numai aproximativ. Înainte cu douăzeci și cinci de ani, deci cam pe la începutul secolului, cel puțin, așa se desfășurau lucrurile. Între timp tribul Ashanti a devenit pașnic, civilizația i-a ajuns și pe aceștia. Să sperăm că-n avantajul lor. Atunci însă așa era, cum arată filmul nostru. Tronul era spălat cu sânge, cu sângele străinilor, pe care războinicii tribului Ashanti au izbutit să-i vâneze. Atenție, acum urmează ultima scenă, înaintea începutului sărbătorii. Cei doi albi sunt prinși. Femeia albă este dezlegată. Aici... Acum albi sunt duși spre piatra de sacrificiu – vedeți singuri, voila!

Francezul tăcu. Captivat George urmări evenimentele care se petreceau pe micul ecran. În mijlocul unei jungle, un luminiș în luminiș războinici negri, aproape despuiați, cu sulite lungi în mâini – și acolo da, acolo, era chiar... Kuma. Kuma era pe ecran. El ordonă războinicilor săi să se desfășoare pe două rânduri.

Acum se croi o ulicioară în grămada de negri, care erau – întruchipați pe ecran. Prin această cărare făcută din corpurile umane, pași un negru înveșmântat într-o pelerină împodobită cu pietre scumpe. Negrul nu putea fi decât căpetenia.

Acesta pași spre jilț și luă loc. În jurul lui se-ngrămădiră curtenii.

— Aici începe muzica războinicilor, vedeți? completă francezul.

Pe ecran grăbiră în față războinici care se-ncinseră la un dans cu Kuma la conducere, în fața căpeteniei.

Începe dansul Homovo! În stânga în plan, negrii care băteau frenetic în tobe și cu instrumentele primitive de suflat.

Filmul era mut și evident nu s-auzea nimic. Din nou au alt episod: începu dansul general în onoarea sărbătorii Homovo.

Mișcarea negrilor se amplifică din nou zăbovi camera asupra negrilor, care cântau, ale căror degete din ce în ce mai repede, apoi cu o iuțenie și-o putere uimitoare băteau în tobe.

Se prezentară apoi bucăți din dansul propriu-zis: instantanee, fotografii totale. Dansul care începuse atât de liniștit căpătă un ritm sălbatic. George nu mai văzuse o astfel de mobilitate printre negri. Membrele lor se îndoiau, se contorsionau, băteau cu picioarele în pământ, amenințau cu sulitele, își plecau capetele vopsite-n culorile războiului, în

special gura le era în permanentă mișcare. Cântau sau răcneau în dansul lor și pasiunea și puterea și sălbăticia sentimentelor acestora creștea mereu.

Apoi: un pumn izbi toba cea mare cu putere. Schimbare de tablou. Negrii își plecară capetele și sulițele. Un alt negru, Kuma, păși înainte, împingându-i pe ceilalți încet, deoparte.

Căpetenia se văzu din nou!

Cei doi albi legați au fost conduși în fața lui. Camera făcu un clic.

Pe o targă purtată de patru negri uriași se vedea un tron purtat peste stepă. Lumina soarelui era reflectată de metalul nobil. Începea pădurea. Purtătorii tronului dispăru în pădure.

Iată-i din nou în fața căpeteniei. Un vraci ieși din mulțimea de curteni care înconjură căpeteniei și-și ridică implorator, mâinile în sus.

Patru negri săriră înainte. Câte doi negri de-o parte și de alta îi înșfăcă pe albi, agitănd cuțitul. Tabloul se opri asupra scaunului, apoi asupra căpeteniei care se ridicase. Într-un vas, vraciul aduce un fel de lichid negru, ce voia să reprezinte sângele albilor.

Tabloul se opri asupra războinicilor care dansau: ei își ridicară sulițele în sus și le ciocniră una de alta. Tobe le începură un tact drăcesc, care se vede din iuțeala cu care se repetau mișcările. Căpetenia pășește-n față își înmoaie mâna dreaptă în lichidul întunecat și vâscos și stropește tronul de aur. Același lucru face și vraciul.

Căpetenia îl cheamă pe conducătorul negrilor la el, care nu e altul decât Kuma. Și acesta îndeplinește același ritual, își înmoaie mâinile în lichidul din vas și stropește tronul. Acesta fu ridicat de către purtători. Căpetenia ținu o cuvântare. Vraciul vorbi tuturor celor adunați.

Flancați de războinici tronul a fost luat pe sus.

Și iarăși schimbare de tablou: tabăra negrilor. Locul de adunare al mulțimii.

Deasupra unor focuri aprinse au fost înfipite antilope întregi. S-au tăiat mari hălci de carne, pe care o mâncau cu lăcomie. Încă aburea pe când o luau între degete. Apărură și nevestele negrilor. Ca și bărbați lor și ele erau sumar îmbrăcate, aveau doar un șorț în față. Ele aduseră vin în butoiașe, vin de palmier pe care toți cei adunați îl gustau cu plăcere, mai puțin femeile care nu băură.

Zgomotul înăbușit al aparatului de proiecție își schimbă brusc tonul.

Pe ecran se făcu întuneric.

— *Voila!* spuse iar francezul.

Cineva aprinse o făclie, ușa a fost deschisă, lumina năvăli în baraca de lemn. George se uită repede împrejur. În spate pe un dispozitiv de scânduri, despărțit de restul încăperii, stătea aparatul de protecție iar în față era un ecran proaspăt văruiat în alb. George se ridică și-o luă-nspre tatăl său, care era înconjurat de-un număr de oameni necunoscuți. Cu toate acestea căpitanul își găsi timp de-a se adresa fiului său.

— Aproape c-ai ajuns prea târziu George!

Acesta dădu din cap, dar prea clar nu vedea lucrurile nici acum. De ce nu lăsase tatăl său în coliba lui Kuma un mesaj în care să facă referire la proiecția de film la care asistase? De ce au trebuit să-l care cu de-a sila aici cei patru negri care fuseră trimiși în întâmpinare?

Acum nu era momentul să-l întrebe, întrucât tatăl său tocmai voia să-l prezinte unor domni prezenți acolo, pe care însă nu-i putut reține pe toți laolaltă.

Era vorba de domnul Tennyholt, șeful poliției din Accra, care nu era se pare înclinat de a-i face greutăți lui Farrow, însoțitorilor săi și submarinului său, deși în mod oficial între guvernul Marii Britanii și Farrow nu se încheiase pacea.

Mai era domnul Petitval, șeful societății franceze care producea filmul, un om zvelt și vânos, cu-o statură mai mult scundă decât medie, dar care se vedea de la o poștă că era un as în materie de finanțe și jongla cu sume pe care alții nici nu îndrăzneau să le pronunțe.

Domnul, care ținuse discursul introductiv, presărat pe alocuri cu atât de sugestivul „voilà”, se numea monsieur Deville, care se prezintă drept regizorul și autorul scenariului.

Mai erau șefi de producție, de lumini, cameramanul și ajutoarele sale, asistentul de regie, un profesor de folclor adus tocmai din Cairo, care supervizase autenticitatea informațiilor (el gira deasemenea calitatea de specialist pentru cutumele și obiceiurile africane). Se mai aflau de față cel ce pregătea costumele, măștile, membrii laboratorului tehnic foto și evident producătorul european.

Doctorul Bertram se întreținea foarte intens cu mademoiselle Michele Blanche, actrița principală albă, care de fapt apărea doar pentru un timp foarte scurt în film.

Purta pantaloni scurți, o cămașă sport verde-închis și avea genele și sprâncenele făcute.

Și căpetenia tribului Ashanti, care era de față, discuta ceva aprins cu asistentul de regie. Era vorba ca anumite scene pe care directorul de producție nu le considera prea reușite, nu erau destul de animate sau nu fuseseră jucate cu convingere,

lucru care-l evidențiasse proiecția de probă să fie reluate și refilmate. Bani se găseau pentru asta, întrucât tribul Ashanti era plătit suplimentar pentru reluarea filmărilor.

Felul cum se târguiau asupra acestei afaceri îl umplu de uimire pe George, întrucât nu și-ar fi putut imagina asta la o căpetenie de trib.

George a fost angrenat la rândul-i în multe discuții cu mulți oameni din cei prezenți acolo. Cameramanul chiar îi propuse ca o parte din aventurile sale să fie filmate, mai ales din acelea necunoscute multora, întrucât doar puține din aventurile sale au putut fi deconspirate lumii exterioare, cum îl lăsase să-nțeleagă căpitanul dintr-o discuție anterioară cu acesta. Poate că la micul dejun vor avea mai mult timp să vorbească despre lucrurile acestea.

Kuma era deasemenea acolo. Era anturat din toate părțile și fiecare îl striga. După cum se vedea îi plăcea postura de actor. Mai ales se bucura de prestigiul de-a fi cel mai bun vorbitor de engleză al tribului său și-un important om de legătură. Când trecu pe lângă George îi strigă râzând ironic și întrebându-l:

— A promis Kuma prea mult?

— La micul dejun, vă rog, poftiți la micul dejun, strigă un nou sosit care apărură în pragul barăcii.

Se dovedi mai târziu că era conducătorul expediției sau societății, care avea în grijă întreținerea și hrana acestui uriaș angrenaj al societății de filmare.

Micul dejun dură mai mult de două ore și era numit în mod curios așa deși trecuse cu mult de această perioadă a zilei și s-ar fi chemat mai corect prânz (deși oameni de film au altă reprezentare când vine vorba de asemenea lucruri), a fost servit într-o baracă alăturată aceleia în care fusese proiectat filmul. Avea ferestre mari și prevăzute cu plase de sârmă împotriva țânțarilor. Spațiul „sufrageriei” unde fusese adusă masa avea prestața, confortul unui hotel de gară și cu care membrii echipajului Dox se cam dezobișnuiseră și încă demult.

Multe lucruri noi și ciudate îi fu dat să vadă lui George și nu avu timp să vorbească nici cu tatăl său, nici cu doctorul Bertram, care erau pretutindeni înconjurați de convivi. Chiar și Petre se adâncise într-o discuție cu-n actor francez, care pare-se juca rolul principal. Așa că tânărul părea a fi uitat de toți.

Încă nu-și putut da seama cum se face că a trebuit să fie adus legat în cabina de proiecție.

În cele din urmă, micul dejun luă sfârșit, lumea se ridicase în picioare, se fuma și se bea cafea Mokka, care le fusese adusă în cești mici de porțelan fin.

În cele din urmă, căpitanul hotărî că pentru el și camarazii săi a venit vremea să se-ntoarcă la hotelul lor din savană. Dar momentul despărțirii dură mult mai mult aici, decât își imaginase George. Kuma nu-i însoți, dar le promise că diseară va fi și el acasă.

Cu atâta agitație și aglomerație George nu era deloc obișnuit. Răsuflă mai ușurat în ciuda razelor ucigătoare ale soarelui, pe drumul de întoarcere spre coliba lui Kuma.

— Kuma mi-a promis că ne va arăta sărbătoarea Homovo – și-n natură, cum s-ar zice, George, i se adresă Farrow fiului său. După ce ai văzut azi pe ecran, poate că evenimentul real te va dezamăgi puțin. Chiar șeful poliției Tennysolt mi-a spus că aici așa ceva se celebrează cu mult mai puțină pompă și pasiune. Câteva dansuri din cele pe care le-ai văzut trebuie să fie învățate de tineri de la războinici mai în vârstă ai tribului. Așa se schimbă și pe aici vremurile. Ca peste tot, dragul meu.

George dădu numai din cap, ceea ce-i spunea tatăl său, putea fi foarte util și plin de învățăminte, dar el ar fi vrut mai degrabă să afle de ce a fost ales acest mijloc romantic-aventuros de-a fi transportat la locul de proiecție.

— De ce nu mi-ai lăsat nici o notiță, când ați părăsit coliba lui Kuma, întreabă el.

Căpitanul se opri uimit.

— Cum adică n-am lăsat nici o notiță. Nu mai înțeleg nimic. Domnule doctor, hai te rog puțin încoace!

— Despre ce-i vorba domnule căpitan, își făcu loc doctorul Bertram apărând între el și fiul său.

— Ai lăsat o notiță explicativă, înainte de-a părăsi „hotelul”. Cum de n-a găsit-o?

— Am lăsat biletul chiar lângă farfuria unde era friptura.

— Dar n-a fost nici un bilet! îl asigură George.

— Atunci nu-mi pot da seama nici eu, răspunse Bertram mirat.

— L-ați pus chiar acolo, întreabă căpitanul.

— Bineînțeles! adevărat doctorul.

— Atunci este posibil ca o rafală de vânt să-l fi măturat pe undeva, încearcă Farrow să explice misterul.

— Nici o pală de vânt n-am simțit întreaga zi, replică George. În afară de asta masa pe care stătea farfuria de lemn, era așa de ferită că nici o pală de vânt chiar de-ar fi fost n-ar

fi putut să-l sufle. De altfel m-am uitat și pe podea dar n-am găsit nimic.

— Ei dragă, ce mai ai de spus acum, zâmbi căpitanul.

Doctorul se uită la căpitan făcând ochii mari, dar nu zise nimic.

— Ai mai luat notițe după ce-ai scris biletul pentru George?

— Da firește, zise doctorul.

— În carnetul de notițe?

— Nu, pe foi răzlețe.

— Unde sunt notițele?

Căpitanul abia-și putut stăpâni râsul.

— Aici, spuse doctorul, introducând mâna în buzunarul jachetei și scoase la vedere un număr de foi zburătoare, parțial scrise și parțial nu.

— Ia dă să văd, continuă Farrow.

Fără să spună un cuvânt acesta îi înmână căpitanului pumnul de hârtie. Farrow se opri și-ncepu să-l răsfoiască una câte una, până ce extrase un exemplar din acestea și i-l puse-n față lui George.

— Iată, fiule!

Farrow râse acum din toată inima, George privi biletul și-l citi. Era o informație, precum că, ei s-au dus să vizioneze un film și că el trebuie să-i ajungă repede din urmă, după ce-a mâncat bineînțeles și că drumul îi va fi marcat în așa fel încât să nu-l poată pierde..

Doctorul Bertram luă biletul, foile albe și celelalte hârtii de la căpitan și fiul acestuia îndărăt.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic! spuse el și scutură numai capul.

— În schimb eu, da! râse Farrow mai departe.

— Ați luat înștiințarea pentru mine, împreună cu celelalte notițe domnule doctore, râse acum și George. Și eu care mă temeam atât de mult să nu vi se fi întâmplat ceva rău.

— Altfel nu văd o altă explicație, se dădu bătut doctorul și începu și el să râdă. Ce putea să facă acum? Fusesse întotdeauna atât de mândru că era tocmai opusul unui profesor distrat și-acum dovedise contrariul.

V

TRIBUL AȘHANTI ÎȘI SERBEAZĂ SĂRBĂTOAREA HOMOVO

DE-NDATĂ CE CAMARAZII ajunseră la colibă, mai întâi se făcură comozi. Petre se duse la focuri să-ncingă vatra, să pregătească apa fierbinte pentru ceai și cină. Căpitanul se-ntinse pe unul din paturi, după ce-și scoase cizmele și-și spălase picioarele să le maseze. Doctorul preferase să se așeze la una din măsuțe să-și facă însemnările zilnice în carnetul de notițe.

Spre seară apăru și Kuma și-i întreabă, dacă mai putea face ceva pentru ei.

— Rămâne deci cum am stabilit Kuma, noi poimăine vom merge să vedem o sărbătoare Homovo, pe viu, zise căpitanul fără a-și mai da osteneala de-a se mai ridica de pe pat.

— Kuma nu va uita *Masser*, zise el și-și luă rămas bun.

De-abia după ce se lăsă întunericul, camarazii aprinseră lampa cu petrol de care Kuma era tare mândru, la lumina căreia își luară cina, după care meraseră la culcare. Pentru prima dată, după foarte multă vreme, nu trebuiă să pună de pază pe nimeni. Aici se simțeau în siguranță și nici un dușman nu le mai putea deranja odihna.

Totuși George nu dormi prea liniștit. De-abia spre dimineață somnul său a fost mai adânc. El se deșteaptă de-abia când Kuma care se întoarse îl deșteaptă.

Ziua trecu repede. George împușcă încă o gazelă și patru cocoși de stepă, care fură mânați de Kuma spre malul mării și de doctorul Bertram care-l însoți pentru a se pune-n contact cu Rindow de pe submarin. Primul ofițer transportă apoi prada cu o barcă de aluminiu camarazilor de pe Dox. Și apoi ce-a de-a doua noapte în hotelul lui Kuma decurse fără incidente.

Dis de dimineața următoarei zile, ziua sărbători Homovo, din nou sosi Kuma cu precizie la locul de-ntâlnire, scoase apă rece, scutură saltele paturilor, mătură cu-o mătură uriașă ambele încăperi și agață în antreu o oglindă, pe care i-o dăruise asistentul regizorului francez de regie.

Aceasta era o nouă piesă de mobilier care venea să crească și să împodobească inventarul hotelului din stepă a lui Kuma, care devenea astfel din ce în ce mai select. De fapt societatea de film nu-l plătise tocmai rău pe Kuma pentru serviciile prestate. Pentru el, toți banii câștigați reprezentau o adevărată avere. După ce negrul își terminase lucrul, căpitanul îl cheamă la el pentru a discuta posibilitățile pe

care le aveau ca toți camarazi să poată să participe la tot ceremonialul sărbătorii Homovo, mai cu seamă că negrii erau obișnuiți să petreacă această zi între ei.

Guvernul britanic le garanta chiar această dorință expresă și de mult primise asigurări că riturile barbare nu se mai aplică.

Kuma propuse s-o ia spre locul menit a avea reprezentația și să se ascundă în copaci, mai înainte de-a se fi adunat vreun membru al ritualului Ashanti care să-i vadă. Camarazii puteau să-și găsească locuri foarte comode în copacii înalți și stufoși și să urmărească de-acolo festivitățile care se vor desfășura oarecum asemănător cum *Masser* le-a văzut deja în film.

Întrucât sărbătoarea avea să-nceapă numai după amiaza târziu, nu trebuiau să se grăbească prea mult, era suficient să fie acolo înainte de-a începe cu-o oră bună, sub conducerea lui Kuma.

Kuma dispăru din nou, dar apăru la ora convenită, între timp Petre le pregătise prânzul.

Luminișul unde aveau loc festivitățile era mare și destul de lung, dar în apropierea locului unde aveau să celebreze căpetenia, Kuma căută doi arbori solizi a căror crengi puternice îi puteau ascunde ușor. Nu trebuiră s-aștepte prea mult până sosiră primii negri, care trebuiau să facă pregătirile necesare.

Deodată răsunară bătăi de tobe și strigăte. Veneau negrii. Înainte mergeau femeile care presărau pe teren un praf a cărui miros dulceag urca până-n vârfurile copacilor unde se aflau marinarii Dox-ului. În urma șirului de bătrână ai tribului venea căpetenia care luă loc pe fotoliul care i se aduse și-i fusese dinainte pregătit. Sărbătoarea decurse aproximativ la fel ca ceea ce văzuseră la film pe ecran, cu deosebirea că-n vasul respective menit să poarte sângele care să spele tronul era acum apă de izvor. Dansul războinicilor era exact ca-n film.

A doua parte a sărbătorii negrilor era praznicul.

Aroma pulpelor de antilope prăjite la focurile câmpenești îți gădilau nările și papilele gustative, în cel mai seducător mod posibil. Doctorul Bertram coborî cu-o creangă mai jos pentru a putea vedea mai bine. Vinul care fusese adus, nu mai era vin autohton de palmier (asta-l interesa pe doctor mai ales), ci vin adus din Accra în sticle speciale.

Un trosnet! Și-o prăbușire! Dar ce-a fost asta? Creanga pe care se lăsase doctorul se rupse și el căzu la pământ, aproape de-un grup de negri care se-ndeletniceau cu băutul licorii de

struguri. Negrii erau însă atât de preocupați cu degustarea băuturilor și pe de altă parte, zgomotul făcut de tot felul de instrumente de percuție era atât de mare, încât aceștia nu observară ce se petrecea lângă ei.

Doctorul, de altfel se grăbi să se urce din nou în copac, unde-și alese, de data asta, o creangă mult mai groasă.

Camarazii trebuiră să aștepte mult cățărați acolo sus în pom, pentru că festivitățile se terminară de-abia în zorii zilei.

Cu toate acestea Kuma, care juca un rol foarte important în festivitățile Homovo, un fel de manager sau așa ceva, apără la timp în hotelul său.

Căpitanul îi mulțumi în numele său și-al camarazilor săi, că a făcut posibil ca să poată asista la această originală sărbătoare a populației locale și să vadă cum serbează ea, astăzi.

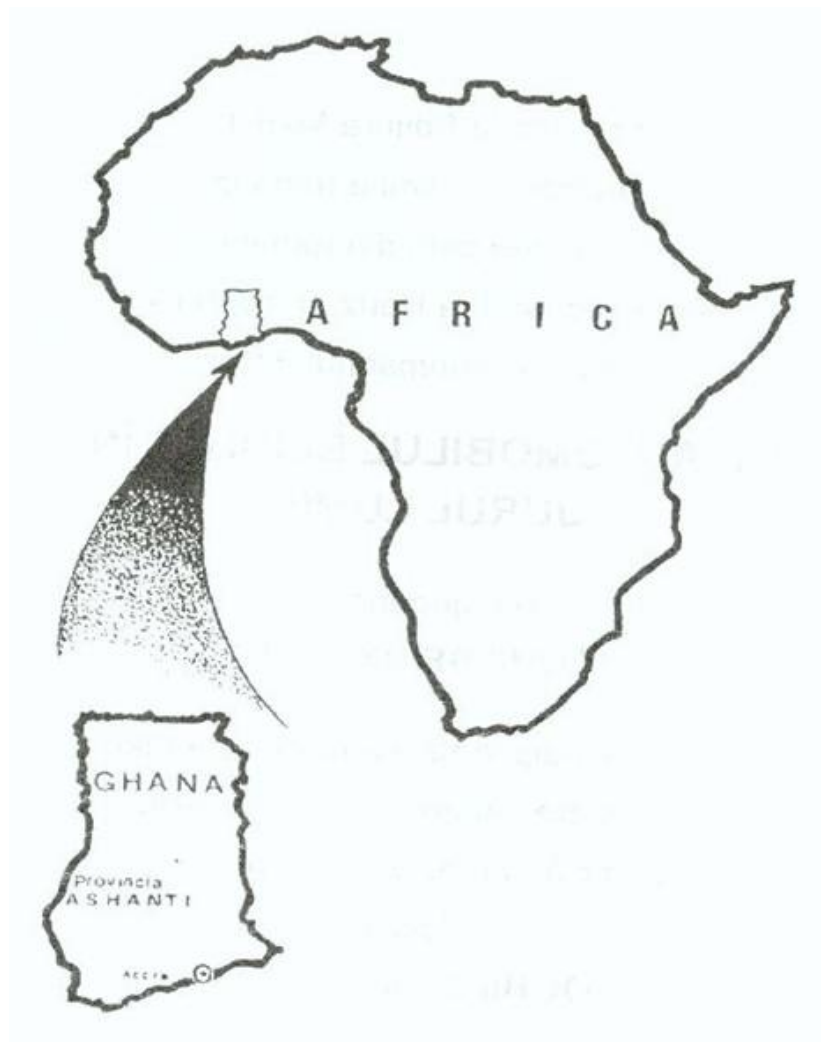
Kuma primi suma promisă și încă un pumn de bani, pe deasupra. Se putea citi de departe bucuria pe fața lui, când își strânse averea toată în punga care-o purta sub șorțul din față.

După ce camarazii se mai odihniră câteva ore, se întoarseră la bordul submarinului pentru a-și relua călătoria.

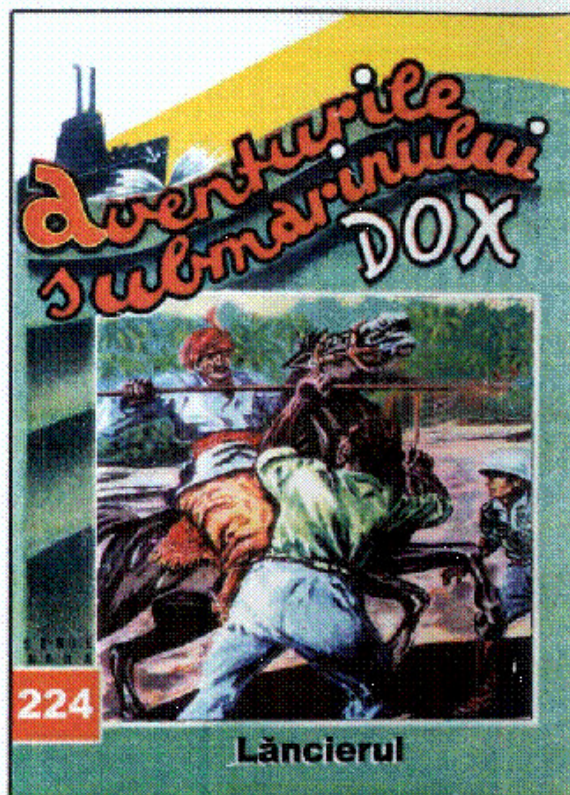
Sfârșitul volumului: KUMA DIN AȘANTI.

În volumul următor:

LĂNCIERUL.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

